

om gamle Søren Skrædder, som hun havde krediteret for et Pund Kandis o. s. v. Hun var en lille buttet Skabning med et rundt Barneansigt, indrammet af en stor Gammelkone-Natkappe.

Villing klædte sig imidlertid hastig af og gav nu og da lydeligt sit Bifald til Kende. „Godt . . . meget godt, lille Sine . . . fuldkommen rigtigt gjort, lille Ven,“ indskød han uafbrudt, mens han sprang om paa Gulvet i Hosesokker og Underbenklæder, som om han var paa Jagt efter sin egen Skygge, der snart krøb sammen som en Tudse henne i en Krog, snart strakte sig som et Spøgelse op ad det lille Kammers lave Vægge.

Endnu længe efter, at de havde slukket Lyset, blev de ved at snakke nede under Dynen om Kaffepriiser, Mel og Kredit. Selv i deres ømmeste Øjeblikke kunde disse to fornuftige Mennesker ikke slippe deres Butik og Forretning af Tankerne. Under de varmeste Omfavnelser kærtegnede de hinanden med forhaabningsfulde Beregninger over Indtægt og Fortjeneste; deres Kys var Beseglingen af vellykkede Forretninger, og naar de omsider faldt i Søvn, og naar deres runde Hoveder laa dér ved Siden af hinanden paa Pudene, med halvaabne Munde ligesom to Sparebøsser, fyldtes deres